

IOANA BRUȘTEN

DECREȚEL 40

Prezenta lucrare se publică în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman

© 2019 ePublishers
Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-927-0

Ediția digitală a acestei cărți se află la linkul:
<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-928-7>

*Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.*

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUȘTEN, IOANA

Decreșel 40 / Ioana Brușten. – București : ePublishers, 2019
ISBN 978-606-716-927-0

821.135.1

CUPRINS

9	1. Definiție: Decreșei, câtă frunză, câtă iarbă!
15	2. Din muzica Decreșelor
18	3. Oricât de ciudat ar părea, noi suntem aceștia!
20	4. Examene și atitudini: atunci și acum
24	5. Decreșei-părinți
27	6. Vacanțele de demult și litoralul prezent
30	7. Horoscop în timp
33	8. Din „zestrea” anilor prin care am trecut
37	9. Spălat, circulat, locuit
40	10. Nu sunt bunica!

43	11. Metamorfoză
45	12. Profesorilor mei, cu drag
50	13. Comparați și cugetați!
60	14. $16=16?$
62	15. Cum începe un alt șir de 365 de zile
64	16. În vis, înapoi în timp; de ce?
66	17. Să fii răsfățat și să știi asta
68	18. „Forever young, I wanna be, forever young...”
70	19. Examene, probleme și complicații
73	20. Cât a trecut?!
75	21. Când mopul bate stetoscopul
82	22. Amintirile, ca o prăjitură glorioasă
84	23. A fi sau a nu fi... intelectual
86	24. Muzică, look, atitudine
91	25. Petreceri, chefuri, majorate

98	26. „Dacă-i copil, să se joace, dacă-i popă, să citească!”
101	27. Cum am chiulit cu voia tuturor profesorilor
104	28. Meserii și apelative
108	29. Bomboane, prăjituri, ciocolată și ora de gospodărie
111	30. „Tanti mama lui... îl lăsați la film?”
114	31. „Mai frumoși, mai deștepți, mai cultivați?” Cine și când?
116	32. Vecini, obiceiuri și activități la bloc
122	33. Domnul Goe, da sau ba?
125	34. Jucării pentru copii... pe mintea părinților
128	35. Cadourile pe care n-o să le uiți
134	36. Bunicii, tot mai aproape
137	37. Oracol

- 139 38. „Lasă-mă atunci când plouă, Numai
atunci când plouă, Să rostesc magica
formulă: Sunt cea mai frumoasă femeie!”
- 143 39. Acum și altădată
- 154 40. Final deschis

1. Definiție: Decrețeli, câtă frunză, câtă iarbă!

Declar, cu mândrie: sunt Decrețel, „valul” 1968.

Pentru părinții mei, ai prietenilor mei, ai colegilor de generație, „Decrețel” a fost un cuvânt urât. Generator de frisoane.

Asta nu înseamnă că eu, personal, m-am simțit vreodată rezultatul unui accident nefericit.

Dar într-o vreme când libertatea de opțiune, aceea de a aduce sau nu copii pe lume, fusese ștearsă, sec, de pe suprafața pământului, cu o lege ce trebuia să sporească natalitatea – decretul 770, din 1 octombrie 1966 –, „Decrețel” devenise sinonim cu o obligație. Obligație, pe care, dacă încercai s-o ocolești, aveai „șansa” de a sfârși în dungi verticale, ca outfit de lungă durată.

Sau, mult mai grav, puteai să sfârșești în moarte. Cum s-a-ntâmplat de mult prea multe ori.

De la distanța celor 4 decenii și ceva (personale), mă gândesc că fenomenul Decrețelor poate părea mai puțin dramatic, să nu se mai știe de maternitățile cu milițieni și procurori la ușă. O perioadă de genul „Casă plină”, cu mulți copii, adică plină de năzbâții și veselie. Dar dacă reușim să ne-amintim cum arăta viața înainte de decembrie 1989 – cei care au ce-și aminti, desigur! –, o să facem trimiteri la cu totul alte filme.

Unei doamne disperate, atunci, la începutul anilor '70, că urmează să nască cel de-al treilea copil, o vecină vajnic optimistă i-a spus, încurajator: „Ce atâtea probleme? Mai pui o cană de apă la mâncare. Și gata!”

Sigur, dacă ar fi precum buruienile, un copil ar crește ușor; sau, ca Făt-Frumos, într-o zi cât alții într-un an, fără lapte praf, fără concediu de maternitate pentru mamă, fără prea multe mofturi, fițe, sterilizatoare de biberoane și pampersși...

Până la urmă, în ciuda condițiilor grele, am crescut noi, Decrețarii, ne-am făcut mari (și frumoși și deștepți) și am încercat, după cum ne-a tăiat capul, să ne găsim locul în lume.

Am fost urmăriți, constant, de „marca” generațiilor noastre:

„Mulți mai sunteți! Câtă frunză, câtă iarbă!” de parcă noi am fi cerut să ne naștem în grup.

Am bombănit asta la fiecare examen – treapta I, treapta a II-a, bacalaureat; mai ales la examenul de admitere la facultate, teribila admitere, când ne călcăm, literalmente, pe picioare unii pe alții. A fost vremea celebrelor concurențe, la Drept și Medicină, când erau 20, 15, 12, 10 pe câte un loc și când, uneori, o virgulă în plus făcea diferența între un candidat și altul.

Nu apăruse moda „maneliști sau fotbaliști”, la capitolul profesii, și toți voiam să ajungem ceva în viață. Ceva important.

Și am fost învățați că, pentru asta, trebuie să muncim. Cu entuziasm, de nevoie, cum o fi, dar fără muncă nu se poate.

Cred sincer că am crescut într-o filosofie de viață corectă, pentru că ni s-a insuflat ideea că trebuie măcar să te străduiești să fii bun, foarte bun, cel mai bun. Dacă vrei să reușești, indiferent despre ce anume ar fi vorba.

Acum, copiii din cursul primar sunt educați pe modelul „toți o apă și-un pământ”, pentru a nu stimula, cică, răutatea din ei, dorința de a-l „bate” pe celălalt.

Dimpotrivă, zic, ar trebui stimulată tocmai competitivitatea, pentru că altfel, o să avem ce merita, când se vor face mari: niște indivizi „de turmă”,

non combativi, pentru care va fi bine oricum, dacă nu trebuie să-și bată capul prea tare.

N-am fost mulți numai la admitere; erau mulți și băieții, toamna, în gări, când plecau în armată, zdrăngănind a jale valizele de lemn...

Eram mulți și în vacanțe, în trenuri, în tabere, pe plajă la mare, unde ne regăseam, cu ușurință, cu zecile, indiferent de luna de vacanță în care se-ntâmpla asta...

Eram mulți și pe stradă, în general; de aceea azi mă simt oarecum stingheră în orașul tinereții mele, unde șuvoiul uman în mișcare îmi spune mult mai puțin decât altădată.

*

Toată perioada copilăriei, adolescenței și a primei tinereți, am urât sincer textul: „Pe vremea mea...” considerând că reprezintă o obsesivă agățare de altă lume, a celor care-l foloseau.

Asta, ca să scriu acum cât de altfel erau unele, în sens rău, și cât de altfel, altele, în sens bun, pe vremea mea...

Am avut prima reprezentare exactă a ceea ce înseamnă Decrețel în prima zi de școală din clasa I.

Școala unde nu ne ducea nimeni cu mașina, până la poartă, la 8 fără 5; mergeam singuri, adică toți copiii din bloc, sau de pe scară, strigându-ne unii pe alții și atârând bine cheile la gât – sigur, nu în prima zi de școală, atunci era un moment special, care era împărtășit de toată familia, ci în zilele obișnuite.

Atunci, în prima mea zi de școală, în curtea școlii generale din fața blocului era o mare de elevi. Și nu e o hiperbolizare artistică.

Atunci când a început strigarea pe bază de tabele, a claselor I, am devenit cu toții atenți – clasa I-a A, I-a B, I-a C, I-a D, I-a E, I-a F, I-a G, I-a H și parcă a fost și I.

La un moment dat, neauzindu-mi numele și nemaivăzându-mi părinții în mulțime, m-am simțit pierdută. A nimănui. Nu mai eram o fetiță ca nicio alta, alintata casei, ci un elev pierdut în mulțime, la fel cu alții, o grămadă.

Putea cineva să mă găsească pe mine, în mod special, în nebunia aceea, eram cu ceva deosebită de restul?

Răspuns: nu.

De unde și dilema: cât de tare să te bucuri, sau cât de mult să te îngrijorezi, pentru că s-a-ntâmpnat să faci parte dintr-o generație mamut?

2. Din muzica Decrețelor

În școala primară cântam la ora de muzică: „Noi în anul 2000...”

Atunci, anul 2000 ni se părea la fel de îndepărtat ca o altă galaxie; acum, tot ceea ce exprimau versurile pe care le interpretam cu entuziasm și simțire pare că vine de undeva din altă lume.

„Noi în anul 2000, când nu vom mai fi copii, vom face ce-am văzut cândva...”

Poate că de-aici au plecat parte din problemele noastre de adaptare? Am știut, într-adevăr, să facem doar ceea ce văzusem deja, într-o lume care nu s-a dovedit a fi compatibilă cu timpul istoric prezent?

Atunci, socoteam terifiată că în anul 2000 voi avea 32 de ani și mă vedeam în gând ca pe Matusalem.

Acum, arunc peste umăr: „32 de ani? Niște mucoși!” și sunt convinsă că adevărul aparține generației mele.

Decrețeli 40.

În ultima vreme, aud tot mai des bucăți din „repertoriul” muzical al anilor mei de școală. „Noi în anul 2000” a fost transformat în scheletul unei piese noi, de succes, cu același nume, care a stat confortabil în vârful topurilor de specialitate. Exact versurile pe care ni le amintim, încă, într-un involuntar exercițiu de memorie – ca să vezi cât de temeinic ne-au fost sădite în mințile crude și nesuspicioase de-atunci! –, completate cu ceea ce se vrea comentariul amar-ironic – je m’en fiche-ist – al generației 20 și ceva, de azi. Adică, după „Dar noi vom ști să facem țara ca primăvara/Voi sunteți niște eroi/Dar într-o zi și noi...” ajungem la acel „într-o zi” pomenit în cântec, când întrebarea este: „Cât mai poți să furi?...”

Culmea este că nimănui, Decrețel sau nu, nu i se pare ciudată alăturarea... curge firesc și se lipește fără fricțiuni, cu bucățelele din experiența și părerile personale ale fiecăruia. Un puzzle istoric pe înțelesul tuturor, mai puțin pe înțelesul (sau interesul?) celor care n-au avut de dat socoteală nimănui, de 20 de ani încoace.

Ultima „ilustrare muzicală” tip „remember epoca de aur” am văzut-o de curând la televizor: pe melodia, pe care Decrețeli sigur n-au uitat-o, „Mulțumim din inimă partidului”, se derulau scene din viața noastră de fiecare zi; drumuri rupte, blocaje de trafic, oameni

cenușii și abătuți, praf și mizerie, într-o paralelă pe celuloid cu imagini din alimentarele cu galantare goale, de-atunci, străzi fără mașini care să le sufoce și suspect de multă liniște. Liniștea fricii și a controlului nevăzut, dar omniprezent.